

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Agnieszka Łakomiak

po rozpoznaniu w dniu 04 czerwca 2014r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **R. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 05 września 2013 r. znak (...)

w przedmiocie **świadczenia rehabilitacyjnego**

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia z dnia 05 września 2013 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje **wnioskodawcy R. P. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego** z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 10 kwietnia 2013 roku do dnia 06 września 2013 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. P. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 05 września 2013 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 10 kwietnia 2013 r. do 06 września 2013 r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Uzasadniając odwołanie wnioskodawca wskazał, że zaskarżona decyzja jest dla niego krzywdząca, gdyż pogorszenie jego stanu zdrowia nastąpiło wyłącznie w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 listopada 2008 r.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że zaskarżoną decyzją odmówiono wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 10 kwietnia 2013 r. do 06 września 2013 r., albowiem komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26 lipca 2013 r. uznała, że brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do tego świadczenia w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 listopada 2008 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Jest bezsporne, że w dniu 28 listopada 2008 r. R. P. uległ wypadkowi przy pracy.

Jest bezsporne, że R. P. był niezdolny do pracy w okresie od dnia 03 lipca 2009 r. do czerwca 2010 r. i miał wówczas przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Jest bezsporne, że R. P. był ponownie niezdolny do pracy w okresie od 21 września 2012 r. do 07 października 2012 r. i od 31 października 2012 r. do 09 kwietnia 2013 r. i w tym czasie pobierał zasiłek chorobowy. Następnie był niezdolny do pracy w okresie od 10 kwietnia 2013 r. do 06 września 2013 r.

W dniu 28 listopada 2008 r. R. P. doznał urazu prawego stawu barkowego (uraz pośredni, przeciążenie stawu barkowego). W wyniku tego urazu doszło do całkowitego uszkodzenia mięśnia nadgrzebieniowego barku prawego

(jeden z mięśni stożka rotatorów). Przed zdarzeniem z dnia 28 listopada 2008 r. występowały u R. P. zmiany zwyrodnieniowe mięśni stożka rotatorów barku prawego. Sam uraz przecięzienny barku prawego z dnia 28 listopada 2008 r. spowodował ostateczne uszkodzenie mięśnia nadgrzebieniowego. Niezdolność do pracy w okresie od 10 kwietnia 2013 r. do 06 września 2013 r. pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 listopada 2008 r. R. P. jest niezdolny do pracy z powodu zmian w stawie barkowym.

Dowód: opinie biegłego ortopedy k. 10-11 i 27.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2010.77.512), zgodnie z którym, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2009.167.1322 j.t.), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługują następujące świadczenia:

1) "zasiłek chorobowy" - dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową;

2) "świadczenie rehabilitacyjne" - dla ubezpieczonego, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

Stosownie do treści art. 9 ust. 1 tej ustawy, zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;

2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;

3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, że w okresie od 10 kwietnia 2013 r. do 06 września 2013 r. wnioskodawca był niezdolny do pracy. Kwestią sporną było natomiast to, czy ta niezdolność do pracy pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 listopada 2008 r.

Zważywszy, że stan zdrowia wnioskodawcy oraz związek jego niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy w spornym okresie wymagały wiadomości specjalnych, Sąd zasięgnął opinii biegłego lekarza ortopedy.

Na podstawie opinii wydanej przez tego biegłego Sąd przyjął, że zachodzi związek pomiędzy niezdolnością do pracy wnioskodawcy w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji, a wypadkiem przy pracy z dnia 28 listopada 2008 r. Biegły stwierdził bowiem, że w dniu 28 listopada 2008 r. R. P. doznał urazu prawego stawu barkowego (uraz pośredni, przeciężenie stawu barkowego). W wyniku tego urazu doszło do całkowitego uszkodzenia mięśnia nadgrzebieniowego barku prawego (jeden z mięśni stożka rotatorów). Przed zdarzeniem z dnia 28 listopada 2008 r. występowały u R. P. zmiany zwyrodnieniowe mięśni stożka rotatorów barku prawego. Sam uraz przecięzienny barku prawego z dnia 28 listopada 2008 r. spowodował ostateczne uszkodzenie mięśnia nadgrzebieniowego. W opinii uzupełniającej

biegły wskazał wprawdzie, że sam uraz tego rodzaju nie powoduje uszkodzenia mięśni stożka rotatorów, ale wypadek przy pracy był z pewnością jednym z czynników powodujących niezdolność do pracy, która wynika z zaburzeń funkcjonowania stawu barkowego prawego. Biegły ocenił, że niezdolność do pracy w 50% pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, nie można zdaniem Sądu zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej, że niezdolność do pracy wnioskodawcy w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji w ogóle nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 listopada 2008 r. Należy przy tym podkreślić, że podobne stanowisko wyraził lekarz A. C. w piśmie z dnia 03 października 2013 r. (k. 20 w aktach ZUS). Lekarz ten stwierdził, że dolegliwości bólowe, leczenie oraz zwolnienie lekarskie związane było z podstawową chorobą barku, powstałą po wypadku przy pracy z dnia 28 listopada 2008 r.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanej opinii przez biegłego ortopeda. Mając na uwadze sposób umotywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych wniosków przez tego biegłego, Sąd oparł się na wydanych przez niego opiniach, a tym samym nie znalazł podstaw do dalszego uzupełniania stanowiska przez tego biegłego na skutek kolejnych zastrzeżeń złożonych przez stronę pozwaną.

Powyższe okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w wyroku (art. (art. 477¹⁴ § 2 kpc).